

„A lelkem egy darabját leltem meg ebben a könyvben.”

– Kim Jones, bestsellerszerző –

BEFORE mielőtt idegenek lettünk WE WERE STRANGERS

Egy igaz szerelem, ~~se vele, se nélküle~~

RENÉE CARLINO

USA TODAY SIKERLISTÁS SZERZŐ

RENÉE CARLINO

BEFORE
mielőtt idegenek lettünk
WE WERE
STRANGERS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. GONDOLSZ MÉG RÁM?

MATT

GÖZERŐVEL SZÁGULDOTT EL MELLETTEM AZ ÉLET, miközben felhúzott lábbal hátradőltem, elutasítva minden változást, és kizárva az egész világot; mindenre csak a vállamat vonogattam, ami azal fenyegetett, hogy különösebb jelentőségre vagy értelemre tehetne szert körülöttem.

Herótom volt már ettől a nagy modernségtől. Ki nem állhattam az emojikat, a *meta* szót meg a sorban állás közben telefonáló embereket. És akkor még ott volt a dzsentrifikáció is... Nem viccelek, huszonegy Starbucks volt csak a munkahelyem közvetlen közelében. A hangstúdiók, a fotólaborok és a lemezboltok bezzeg kihalófélben voltak, ha a kiüresedett hulláikat nem alakították éppen át sütizővé vagy hajszalonná. De már videóklipet sem játszottak az MTV-n, és betiltották a dohányzást a bárokban. Komolyan mondom, rá sem ismertem New Yorkra.

Pont ezen agyaltam valamelyik nap munka közben is, ahogy a *National Geographic* székházának egyik kocka alakú kis fürkájében kukoltam. Már se a nemzetköziséget, se a földrajz tágasságát nem hozta be az életembe, de végül is én csináltam magamból pár éve aktakucacot. Nem jártam terepen, ahol szinte mindent láttam, hanem bevonultam ebbe a szerkesztőségi lyukba, és néztem a semmit. Így hát ismét a hőn szeretett városomban éltem, újra a szívében, mégis idegenként méregettük egymást. Nem igazán tudtam, hogy miért, de még mindig a múlt bűvkörében éltem.

– Hé, haver, ebédelünk ma Brooklynban? – paskolta meg hirtelen Scott a hátamat.

– Minek akarsz te olyan messzire menni? – kérdeztem, és tovább piszkáltam a mobilom aksiját.

– Van ott egy tök jó pizzéria, amit igazán kipróbálhatnál, a Ciccio étterme. Hallottál már róla?

– Nekem az Ötödik sugárúton is tök jó pizzát adnak...

– Ne már, Matt, gyere velem! Fantasztikus az a hely!

– Mégis mitől olyan fantasztikus? A pizzától vagy a pincéernőktől?

A néhány évvel ezelőtti válasom óta Scott – főnök, jóbarát és örök aggregény – szívesen számolt azzal a lehetőséggel, hogy majd én segítek neki becsajozni. Ráadásul semmiről se lehetett lebeszélni, pláne ha nőkről vagy kajáról volt szó.

– Oké, lebuktam... De látnod kéne azt a lányt! Majd azt mondjuk, hogy üzleti megbeszélésünk lesz, és akkor a cég állja a számlát.

Scott rengeteget tudott dumálni a nőkről, és a pornóról még anél is többet. Szóval súlyosan elszakadt a valóságtól.

– Szerintem ezt már szexuális zaklatásnak hívnák valahol.

– Mehetnénk metróval – támaszkodott neki a fülkém oldalának.

Amúgy egész jóképű fickó volt, és állandóan vigyorgott, de ha egy hétig nem találkoztál vele, simán elmentél volna mellette az utcán.

– Sziasztok, fiúk! – sétált el hirtelen mellettünk a volt feleségem. Épp egy csésze kávé kortyolgatott.

Én nem köszöntem vissza.

– Szia, Liz! – üdvözölte Scott, majd jól megbámulta a seggét, ahogy távolodott tőlünk. – Nem fura együtt dolgozni vele meg Braddel? – fordult vissza hozzám.

– Mindig is együtt dolgoztunk...

– Igen, de anno a te feleséged volt, most meg Bradé.

– Engem ez már őszintén nem érdekel – álltam fel a székemből, majd felkaptam a kabátomat.

– Ez jó jel! És én hiszek neked. Végre megedzódttél egy kicsit, még ha nem is vagy igazán kiéhezve!

Legtöbbször figyelmen kívül hagytam a hasonló megjegyzéseit.

– Kaja előtt még be kell ugranom a Verizonba új aksit venni – lengettem meg előtte a telefonomat.

– Az meg mi a fene?

– Ööö... A mobiltelefonom. Gondolom, láttál már ilyet...

– Először is, senki nem hívja már ezt mobiltelefonnak. Másrészt, ez nem mobil, hanem kész öslelet. Komolyan mondom, el lehetne küldeni a Smithsonian Intézetnek, neked meg vennénk helyette egy iPhone-t.

Kifelé menet összefutottunk Kittyvel, a kávé csajjal.

– Szép napot, uraim!

– Üdv, Kitty – mosolyogtam rá, mire ő elpirult.

Scott nem szólt semmit, amíg be nem szálltunk a liftbe.

– Meg kéne fektetned. Totál odavan érted ez a csaj!

- De hiszen még gyerek.
 - Egy diplomás nő! Én magam vettem fel.
 - Akkor sem az esetem. Hiszen Kittynek hívják...
 - Oké, ez már csak simán bunkóság... – felelte, és úgy tett, mint-ha a lány helyett sértődne meg.
 - Én tök jól vagyok. Nem értem, minek játssza itt mindenki a házasságközvetítőt, amikor mondom, hogy *jól* vagyok.
 - Csak az órád ketyeg...
 - A pasiknak nincs ilyen órájuk.
 - Harminchat vagy.
 - Az totál fiatalnak számít.
 - Kittyhez képest már nem annyira.
- Ahogy kinyílt a lift ajtaja, végre az előcsarnokba léphettünk, ahol egy egész falat elfoglalt az egyik fotóm.
- Látod azt, Matt? Az ilyenektől minden csaj azonnal széteszi a lábát.
 - Egy iraki gyerektől, aki automata fegyvert tart a kezében? – vontam össze a szemöldököm.
 - A Pulitzertől, amit kaptál érte, zsenikém! Nem a képtől – fon-ta karba a kezét. – Azért meg kell hagyni, elég jó évet zártál akkor.
 - Igen, az volt. Legalábbis szakmailag.
 - Figyelj már, ezt ki kéne használnod! Nagyon befutottál azzal a képpel. És rajtam is sokat segítettél!
 - Mégis miben segített ez rajtad?
 - Hát lehet, hogy egy estére kölcsönvettem a neved. Vagy kettő-re...
 - De szörnyű vagy – nevettem fel.
 - Kitty akkor is beléd van zúgva. Igazán megadhatnád ennek a kis cicusnak, amit kíván. Te is tudod, hogy mondanak róla ezt-azt.

– Még egy okkal több, hogy távol tartsam magam tőle.

– De ezek nem olyan pletykák! Csupa jót mondanak róla. Azt rebesgetik, hogy tisztára őrült. Mint egy kis bestia!

– És ez nekem miért is lenne jó?

Ahogy kiértünk az épület elé, a metró Ötvenhetedik utcai megállója felé vettük az irányt. Mindig szörnyen be volt dugulva ilyenkor a város, és mivel lassan véget ért a tél, a házak közé bekúszó napsugár minden nappal egyre több járókelőt csalt ki az utcára. Szó szerint szlalomoznom kellett a tömegben, Scott engedelmesen lépkedett utánam.

Amikor elértük az F vonal megállójának bejáratát, jó hangosan megszólalt mögöttem:

– Tuti belemenne a kiscsaj az análba is.

Határozott mozdulattal megpördültem a lépcső tetején, hogy a szemébe nézhessek.

– Scott, ez a téma már több szempontból is elcseszett. Itt hagyjuk abba, oké?

– De én vagyok a főnököd!

– Pont ezért – feleltem, és már robogtam is lefelé a forgóajtókhoz.

A lépcső alján egy öregasszony hegedült. A ruhája mocskos volt, az ősz haja pedig szürke csomókba állt össze. A vonójából úgy lógtak az elszabadult szálak, mintha lekonyuló róka farkak lennének, mégis hiba nélkül játszott a Brahmsot. Bedobtam egy ötdolláros a hegedűtokjába, amit ő kedves mosollyal viszonzott. Scott viszont a fejét csóválva vont félre.

– Én csak azt szeretném, Matt, hogy boldog legyél, és produktív maradj a munkádban!

– Akkor emeld meg a fizumat – húztam le a metrókártyámat. – Attól lennék igazán boldog és produktív...

Az állomás is dugig volt emberekkel. Pont befutott a metró, amikor a peronra értünk, csak épp beragadtunk egy óriási csoport mögé, ami olyan rámenősen nyomult előre, mintha az életük múlt volna rajta.

Scott mégis elégedettnek tűnt, mert kiszúrt magának egy nőt, akit jól megbámulhatott. Háttal állt nekünk, egészen a peron szélén. Illetve nem is állt, hanem a sarkáról a lábujjhegyére billegve egyensúlyozott a vastag sárga vonalon. Volt benne valami káprázatos.

Aztán Scott oldalba bökött a könyökével, majd a szemöldökét húzogatva odasutyorogta, hogy „jó kis segge van”. Legszívesebben nyakon vágtam volna.

Minél többet néztem, annál jobban vonzódtam hozzá. Vastag, szőke fonat lengedezett a hátán. Kezét a koromsötét kabátja zsebébe dugta, és egészen olyan volt, mint egy gyerek, aki vidáman hintázik az állomás falairól visszaverődő hegedűszó ritmusára.

Amikor végre megérkezett a következő metró, maga elé engedte a siető embereket, majd az utolsó pillanatban ő is belépett a kocsiba. Scott és én ott maradtunk megint a biztonsági sávban, szívesebben utaztunk volna egy kevésbé tömött járaton.

Amikor becsukódtak az ajtók, megfordult, és ekkor összetalálkozott a tekintetünk.

Nem hittem a szememnek.

Azt a kurva...

– Grace?

– Matt? – tátogta az üvegnek nyomva a kezét, de a szerelvény akkor már elindult.

Végig sem gondoltam az egészet, csak rohanni kezdtem, akár egy örült, egészen a peron végéig. Még a karomat is kinyújtottam, hát ha így meg tudom állítani a szerelvényt, miközben le sem vettem a

szemem Grace-ről. Végül aztán elfogyott a peron, úgyhogy csak nézhettem, ahogy besüvít a metró az alagút sötétjébe, és végleg eltűnik vele együtt.

Scott értetlen tekintettel meredt rám, amikor sikerült utolérnie.

– Húha, haver! Mégis mi a franc volt ez? Úgy nézel ki, mint aki kísértetet látott!

– Nem kísértet volt, hanem Grace.

– Az meg ki?

Döbbsen álltam, és belebámultam az ürességbe, ami elnyelte őt.

– Egy lány, akit... régen ismertem.

– Félrement kapcsolat vagy mi? – kérdezte.

– Aha, olyasmi.

– Olyan nekem is volt! Janie Bowersnek hívták a csajt. Ő cum-mantott le először. Kábé harmincéves koromig arra az emlékre ver-tem ki.

Nem igazán érdekelt, hogy mit hord össze. Csakis Grace-re tudtam gondolni.

Scott persze nem zavartatta magát.

– Pomponlány volt, és állandóan a gimnáziumi lacrosse-csapatunk körül lógott. Mindenki csak Terapeutának hívta, gőzöm sincs, miért. Azt hittem, összejövünk azután, hogy leszopott...

– Nem, nem *ilyen* volt – szóltam közbe. – Grace-szel randiztunk néhányszor az egyetemen, közvetlenül azelőtt, hogy megismertem Elizabethet.

– Na, ez tetszik! Amúgy egész csini! Szerintem fel kellene vennem vele a kapcsolatot.

– Lehet, hogy azt kéne – bólogattam, bár kizártnak tartottam, hogy még szingli lenne.

A Verizonban hagytam, hogy Brody, a tizenhét év körüli értékesítő srác rábeszéljen a legújabb iPhone-ra. Igazából nyolc dollárral lesz kevesebb az új telefon havi díja, mint a régié. Egy fikarcnyi értelmet sem lehet már találni ebben a hülye világban. A papírok aláírása közben elkalandozott a figyelmem, mert amióta elhagytuk a metróállomást, folyamatosan csak Grace képe lebegett a szemem előtt, ahogy a szerelvényben állt, majd egy szempillantás alatt eltűnt a sötétben.

Kajálás közben Scott megtanított rá, hogyan kell játszani az Angry Birdsszel. Azt hiszem, ez elég nagy lépés volt a technofóbiám leküzdése felé. A lány, akit Scott látni akart, épp nem dolgozott, úgyhogy bekaptuk a pizzánkat, aztán mentünk is vissza a szerkesztőségbe.

Amint visszaértem a fülkémbe, azonnal rágugliztam Grace nevére. Az összes lehetséges variációt kipróbáltam – kereszt- és családnév, középső és családnév –, de semmit nem találtam. Hogyan lehetséges ez? Mégis miféle életet élhetett ez a lány, hogy teljesen távol tartotta magát az internettől?

Az járt a fejemben, ami köztünk történt. Meg ahogy kinézett a metróban – még mindig olyan gyönyörű volt, ahogy az emlékeimben élt, de mégis más. Senki sem mondta volna Grace-t aranyosnak. Ugyan elég apró termetű volt, de túlságosan is lenyűgöző a nagy kerek, zöld szemével és a dús, szőke hajkoronájával ahhoz, hogy aranyos nőként emlegessék. Bár egy kicsit beesettebb lett a szeme, amióta utoljára láttam, és a vonásai is valamelyest keményebbnek tűntek. Elég volt egy pillantás ahhoz is, hogy feltűnjön, már nem az az eleven, korlátok nélküli szabad szellem, akinek én ismertem éveken ezelőtt. Bármit megtettem volna, hogy megtudjam, milyen lehet most az élete.

Egyszer csak hangos ujjongás tört ki a folyosó végi pihenőből. Elindultam arra, így pont elcsíptem, ahogy az exnejem bejelenti a kolégáinknak, hogy terhes. A válasom után szinte azonnal rá kellett ébrednem, hogy a környezetemben mindenki gond nélkül éli tovább az életét. Én bezzeg lecövekeltam a peronon, és csak néztem, ahogy suhannak el egymás után a járatok, és azt kívántam, bárcsak tudnám, hogy melyikre kellene felszállnom. Elizabeth már a következő állomáson járt, családot alapított, miközben én visszamásztam a szaros fülkémbe, hogy senki meg ne lásson... Nem éreztem én semmit sem Elizabeth iránt, ahogy a terhességének híre is tök közömbösen érintett. Igazából képtelen voltam bármit is érezni... De azért küldtem neki egy e-mailt, valamilyen megmaradt kötelességérzetből, ami még mindig ott lappangott a kudarcba fulladt házasságunk mélyén.

Kedves Elizabeth!

Gratulálok! Örülök a boldogságotoknak.

Tudom, hogy mennyire vágytál már egy gyerekre.

Üdv:

Matt

Két perc múlva pittyent is a gépem az új e-mail miatt.

Üdv? Ez most komoly? Több mint tíz évet éltünk együtt, mégsem vagy képes az írni, hogy „szeretettel”?

Nem válaszoltam. Sietnem kellett. Muszáj voltam visszamenni a metróhoz.

2. ÖT NAPPAL AZUTÁN, HOGY LÁTTALAK

MATT

MINDEN EGYES NAP EBÉDIDŐBEN felültem arra a kurva metróra, és az F vonalon átzötyögtem Midtownból Brooklynba, majd vissza, azt remélve, hogy újra összefutok Grace-szel, de sosem láttam.

A munkahelyen is szarul alakultak a dolgok. Három hónappal ez előtt kérelmeztem, hogy megint kimehessek terepre, de elutasították. Így végignézhettem mindennap, ahogy Elizabeth és az új férje örömmámorban andalognak a székházban, mindenki gratulál nekik a baba és Brad előléptetése miatt. Az utóbbi híre pont a nagy bejelentés után érkezett...

Mindeközben én még mindig egy helyben toporogtam. Olyan voltam, mint a kővé dermedt szarkupac. Pedig még a *National Geographic* egyik filmes stábjába is jelentkeztem, hogy visszatérhessek velük Dél-Amerikába.

New York már nem volt a régi. Teljesen elvesztette a régi varázsát. Ezerszer vonzóbb volt az Amazonas őserdeje annak minden cuki, egzotikus betegségével, mint hogy az exem és a pökhendi férje utasításait kövessem. Ezt a kérelmemet nem utasították el, de nem is kaptam zöld utat. Ott csücsült szépen Scott asztalán egy kupac másik kérvény alatt.

A szerkesztőégi pihenő csupasz falát bámultam, és épp azon töprengtem, hogy hová torkolt az életem. A vízadagoló mellett álltam félig üres papírpohárral a kezemben, és számolgattam, hogy milyen sok tartalmatlan évet töltöttem Elizabethtel; hirtelen nem is értettem, hogy miért. Mégis hogyan süлhet el egy kapcsolat ilyen rosszul?

– Hát te meg mit csinálsz, haver? – szólalt meg hirtelen Scott az ajtóból.

Megfordultam, és rávigyorogtam.

– Csak gondolkodom.

– Végre egy kicsit vidámabbnak tűnsz.

– Igazából azon agyaltam, hogy a fenébe kerülhettem harminchat éves elvált férfiként egy ilyen pokoli fülke csapdájába...

Odasétált a kávéskancsóhoz, hogy teletöltsön magának egy bögrét, aztán nekitámaszkodott a pultnak.

– Talán mert munkamániás voltál? – vetette fel.

– Nem hinném, hogy ezért csalt volna meg Elizabeth... Egyenesen Brad nyeszlett karjába vetette magát, ő pedig még nálam is többet melózik! A kurva életbe, Elizabeth is többet dolgozik, mint én!

– Jó, de minek rágódsz ennyit a múlton? Nézz már magadra! Magas vagy, hajad is van, és jól látom – a testem felé intett a kezével –, még a hasad is izmos?

– Mi van? Te most stírólsz engem?

– Ölni tudnék egy ilyen frizuráért!

Scott is az a fajta pasi volt, aki huszonkét éves korára teljesen megkopaszodott. Azóta olyan fényesre suvickolta a fejét, mint Mr. Proper.

– Minek is hívják a nők ezt az izét? – bökött a fejem búbjára.

– Konty?

– Jaj, nem, van erre valami szexibb név is! Imádják a csajok ezt a szart.

– Man bunnak mondják.

Scott tetőtől talpig végigmért.

– Édes istenem, te szabad ember vagy, Matt! Miért nem a szavannákon kószálsz új vadak után? Nem bírom nézni ezt a búslakodást! Azt hittem, rég túltetted magad Elizabethen, vagy nem?

A biztonság kedvéért behúztam mögötte a pihenő ajtaját.

– Igen, már túl vagyok rajta. Igazából már arra sem emlékszem, hogy miért zúgtam bele. Csak egy kicsit elmerengtem, hogy milyen volt utazgatni vele meg fotózni közben. De valahogy sosem volt kerek az egész. Lehet, hogy tényleg túl sok melót vállaltam. Mármint csak a munkáról tudtunk beszélgetni, nem is volt más témánk. Most meg nézd meg, hol tartok.

– És mi van a metrós lánnyal?

– Mi lenne?

– Nem tudom. Azt hittem, meg akarod keresni, vagy talán tévedtem?

– Persze. Megkeresném. Csak hát könnyebb ezt mondani, mint megtenni...

– Erőltesd már meg magad! Regisztrálj valami közösségi oldalra.

Vajon megtalálnám ott Grace-t? Valahogy egyszerre dolgozott bennem mindkettő: az egyik pillanatban bármit megtettem volna, hogy megtaláljam, a másokban meg teljesen értelmetlennek éreztem

minden próbálkozást. Tuti, hogy van valakije. Sőt, talán férje is. Hozzáment egy pasashoz, aki ezerszer jobb nálam. Én meg el akartam tolni magamtól mindent, ami arra emlékeztetett, hogy nincs senkim és semmim.

– Ha ennyire aggódsz értem, akkor miért nem hagytad már jóvá a kérelmemet?

Fintorogva nézett rám. Hirtelen feltűnt, hogy milyen mély árkok jelentek meg Scott két szemöldöke közt, pedig egyidősek vagyunk, de úgy tűnik... ő kezdett megöregedni.

– Nézd, nem szó szerint értettem a szavannát, haver. A menekülés nem oldja meg a problémáidat.

– Szóval most már te vagy a dilidokim?

– Nem, csak a barátod vagyok. Talán nem emlékszel, hogy én intéztem neked ezt a szerkesztőségi állást?

Elindultam az ajtó felé.

– Azért csak gondold át. Kérlek, Scott!

Ám mielőtt kiléptem volna a pihenőből, még utánam szólt:

– Nem jó koci után szaladsz. Ettől nem leszel boldog.

Teljesen igaza volt, ezt még én is bevallhattam magamnak, bár hangosan ki nem mondtam volna. Azt reméltem, hogy ha elismerik a munkámat, és nyerek még egy díjat, az végre betömné a bensőmben tátongó fekete lyukat, ami felemészt... Pedig mélyen, legbelül tudtam, hogy ez nem változtatna semmin.

Melő után leültem a székház előtti buszmegálló padjára, és a Midtown zsúfolt utcáin hazafelé tolongó tömeget figyeltem. Azon tűnődtem, vajon lehet-e bármi összefüggés a magány és a rohanás mérteke között. Mert akit hazavárnak, a tízórás műszak után biztos nem kuksol egy buszmegállóban, hogy nézze a járókelőket. Aztán eszembe jutott, hogy az oldaltáskámban még mindig ott lapul az öreg

Pentax fényképezőgépem az egyetemista éveimből, amit hosszú ideje nem használtam.

Kiszedtem a tokjából, és elkezdtem kattogatni, miközben óriási áradatban tódultak ki az emberek a metróaluljáróból, mások meg zúdultak lefelé, vagy buszra vártak, ha nem épp egy taxit intettek le. Azt reméltem, a gép lenscséjén keresztül újra megpillanthatom őt, ahogy évekkal korábban... A vibráló személyiségét; azt a vonzerőt, ami a puszta erejével a fekete-fehér képeket is színessé varázsolta. Sokszor eszembe jutott az elmúlt időszakban. Már egy egyszerű illat is, amikor porcukros palacsintát ettem vacsorára, vagy csellószót hallottam a Grand Central pályaudvaron, netán a Washington Square Parkban egy meleg, nyári napon, képes volt visszaröpíteni abba a végzős egyetemi évbe. Amikor szép lassan beleszerettem Grace-be...

Ma már szinte meg se láttam New Yorkban a szépséget. Pedig a söpredék és a mocskok is eltűnt az utcákról, legalábbis az East Village-ben, tisztább és zöldebb lett a város, de az a szinte tapintható kisugárzás odalett, ami egyetemista koromban olyannyira megfogott. Számomra mindenképp eltűnt.

Persze az idő elszáll, az élet megy tovább, a városok átalakulnak, az emberek pedig megváltoznak. De én mégsem tudtam kivenni Grace-t a fejemből, amióta összefutottam vele a metróban. Pedig tizenöt év elég hosszú idő ahhoz, hogy néhány szívdobogtató pillanatot őrizgessek az egyetemi románcból...

3. ÖT HÉTTEL AZUTÁN, HOGY TALÁLKOZTUNK

MATT

— **M**ATT, ÉPP BESZÉLEK HOZZÁD...
Felpillantottam, és láttam, hogy Elizabeth kukucskál át a fülkém választófalán.

— Hm?

— Azt kérdeztem, el akarsz-e jönni velünk ebédelni, hogy átbeszéljük az új diákat.

— Kikkel is?

— Scott-tal, Braddel és velem.

— Nem, kösz.

— Matt – emelte fel a hangját –, ott kellene lenned...

— Nem érek rá, Elizabeth. – Ott nem hagytam volna a Sudoku-mat, amit a csemegeboltból hozott pulykás szendvicsem barna zacskójára nyomtattak. – Amúgy meg épp eszem. Nem látod?

– A pihenőben kéne enned. A terem végében is érezni a hagymaszagot.

– Azért, mert terhes vagy – dűnnyögtem bele a szendvicsembe.

Erre sértődötten sarkon fordult, és végigsietett a fülkék közti folyosón, valamit motyogva maga elé.

Egy perc múlva már Scott találta meg a fülkémet.

– Figyu, át kéne beszélünk azokat a diákat.

– Nem ehetnék egy kicsit nyugiban? Amúgy meg ránéztél már a kérvényemre?

– Felkerested már a metrós lányt? – vigyorodott el.

– Egy kerek hónapon át mindennap elmentem Brooklynba, de nem került elő. Én megpróbáltam.

És ez így is volt, tényleg kerestem Grace-t. Munka után elmentem az összes helyre East Village-ben, ahova szívesen jártunk, még a kosz előtt is csöveztem, ahol annak idején laktunk. De semmi.

– Hmm – vakarta meg az állát. – Ma már mindent behálóz a technológia, szóval kizárt, hogy ne találj meg. Lehet, írt egy **Kedves ismeretlen** hirdetést! Ott nézted?

Letettem a szendvicsemet.

– Az meg mi?

Scott belibbent a fülkémbe.

– Állj fel, hadd üljek oda!

Áadtam neki a helyemet, ő pedig megnyitotta a Craigslist oldalát a gépemen, majd rögtön a **Kedves ismeretlen** rovatra kattintott.

– Akkor szokás ide posztolni, ha megláttál valakit a tömegben, aki bejött neked, és sehol másutt nem tudod elérni. Ide kirakod, hogy mikor találkozhatok, és reménykedsz, hogy elolvassa.

– Nem lenne egyszerűbb számot cserélni az illetővel még ott helyben?

– Ezt az érzékeny pasiknak találták ki, és egészen trendi. Mert így még az is posztolhat, aki amúgy nem lenne annyira tökös, hogy oda-menjen a kiszemeltjéhez. Ha ő is hasonlóképpen érez, és szembejön vele a hirdetésed, akkor viszont simán lehet, hogy válaszol. Egy posztból még semmi baj nem lehet! Csak írd le, hogy hol láttad, meg mi volt akkor rajtad, hogy felismerjen.

Gyanakodva méregettem a képernyőt. Mit mondjak, ez eléggé hülye ötletnek hangzott.

– Oké, de én tényleg ismerem Grace-t. Köszöntem is volna neki, ha nem indul el olyan gyorsan a járat.

Megfordult a székkal, hogy újra a szemembe nézhessen.

– Nézd, a metrón tutira nem találod meg. Az esélyek ellened szólnak. De mi van, ha írt neked egy ilyen posztot?

– Majd megnézem... Bár szerintem, ő gond nélkül megtalálhatna engem, ha akarna. A nevem nem változott, a munkahelyem meg pláne.

– Sose tudhatod. Szerintem ess neki, és olvasgass egy kicsit!

Az egész délutánt a bejegyzések böngészésével töltöttem. Ilyenek jöttek szembe: „A parkban sétálgattál a púderkék kabátodban, amikor megpillantottalak. Időről időre össze is akadt a tekintetünk. Ha tetszettem, hívj fel!”. Vagy: „Hová tűntél este a SaGallsban? Egy Cherry Drop Martiniről magyaráztál, aztán meg felszívódtál. Pedig én azt hittem, hogy bejövök neked. Mi lett veled?”. Na meg az ezerszer is ismétlődő: „Csupa-csupa mocskos dolgot találtam ki magunknak... Úgy ráztad a segged ott a ClubFortyban, hogy azt hittem, többet akarsz egy kis dörgölözésnél. Csörgess meg!”.

Grace-nek viszont nyoma sem volt, abban pedig már biztos voltam, hogy kábé a harminc pluszosok írogatnak ebbe a Kedves ismeretlen rovatba.

Aztán találtam egy posztot, ami igazán meglepett. Az volt a címe, hogy **Vers Margaretnek.**

Te és én, oly' rég volt már,
Egykor szerettük egymást,
Egykor barátok voltunk,
Mielőtt közbeszólt az élet,
Mielőtt idegenek lettünk.
Gondolsz még néha rám?
Joe

Egyszerűen nem tudtam elképzelni azt a húszéves Joe-t és Margaretet, akik így beszélnének a kapcsolatukról. Pedig furcsa módon pontosan azt fejezte ki, amit Grace iránt éreztem. Egy pillanatra el is gondolkodtam, hogy esetleg ő írhatta-e bejegyzést. Végül fel is hívtam a poszt alján szereplő számot, de tényleg egy férfi szólalt meg a vonalban.

– Haló, Joe-val beszélek?

– Nem, de te vagy a harmadik, aki ma ezzel keres. Joe marha népszerű csávó lehet, de nem itt lakik.

– Köszönöm.

Leraktam. Ekkor hirtelen elsötétült a terem, csak a fejem felett lévő fénycsövek meg az íróasztalomon álló kislámpa adott némi fényt.

– Ezt égve hagyom neked. Hajrá! – kiabálta Scott a folyosó végéről.

Pontosan tudta, hogy mit fogok csinálni. Igazából már nem is érdekelt, hogy a bejegyzéssel elérhetem-e Grace-t. Meg kellett írnom azt a posztot, ha másért nem, hát a saját lelki békém érdekében.

A Zöld szemű tündérkének:

Majdnem napra pontosan tizenöt éve volt, hogy megismertelek. Éppen akkor költöztem be a New York-i Egyetem koleszába, épp a tiédde szomszédos szobába.

Azt mondtad, seperc alatt igaz barátok lettünk, de én szeretném azt hinni, hogy ennél jóval több volt köztünk.

Akkor voltunk a legboldogabbak, amikor minden időnket annak szentelhettük, hogy magunkra találjunk a zene (Jeff Buckley megszállottja voltál), a fotózás (egyik képet lőttem a másik után rólad), vagy a kóborlásaink révén a Washington Square Parkban, és még egy csomó hülyeségben, amivel egy kis pénzt szerezhettünk. Ez éltetett minket. Abban az egy évben sokkal többet tanultam magamról, mint korábban bármikor.

Mégis, valamiért teljesen szétesett az egész. A diplomaosztó utáni nyáron megszakadt köztünk a kapcsolat. Én elutaztam Dél-Amerikába, hogy a National Geographicnak dolgozzak. Amikor hazajöttem, te már sehol sem voltál. Egy részem még mindig azon töpreng, hogy vajon túlságosan rámenőss voltam-e azzal az esküvővel...

Egy hónapja viszont, sok-sok év után először, megláttalak valahol. Szerda volt. Az F vonal egyik megállójában vártad a metrót, a cipőd sarkán hintáztál a biztonsági sáv vastag,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

sárga vonalán. Sajnos túl későn ismertelek fel, mert akkor már el is tűntél. Megint. Pedig kimondtad a nevem, leolvastam a szádról. Legszívesebben megállítottam volna a vonatot, csak hogy köszönhessek neked.

Ahogy megláttalak, a fiatalságom összes érzése és emléke megelevenedett. Már egy jó hónapja azt találgatom, milyen lehet most az életed. Lehet, hogy teljesen őrültség, de nem lenne kedved meginni velem valamit? Szívesen meghallgatnám, hogy mi történt veled az elmúlt tizenöt évben.

M.

(212)-555-3004